

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

10 listopada 2016 r. *

O1* Język postępowania: niderlandzki. desłanie prejudycjalne — Pilny tryb prejudycjalny — Współpraca policyjna i sądowa w sprawach karnych — Europejski nakaz aresztowania — Decyzja ramowa 2002/584/WSiSW — Artykuł 8 ust. 1 lit. c) — Pojęcie „nakazu aresztowania” — Pojęcie autonomiczne prawa Unii — Krajowy nakaz aresztowania wydany do celów ścigania przez służbę policji i zatwierdzony przez prokuratora

W sprawie C-453/16 PPU

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez rechtbank Amsterdam (sąd w Amsterdamie, Niderlandy) postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2016 r., które wpłynęło do Trybunału w tym samym dniu, w postępowaniu dotyczącym wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego przeciwko:

Halilowi Ibrahimowi Özçelikowi,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes izby, E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (sprawozdawca) i C. Lycourgos, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Campos Sánchez-Bordona,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 5 października 2016 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu niderlandzkiego przez M. Bulterman, H. Stergiou oraz B. Koopman, działające w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu niemieckiego przez T. Henzego, M. Hellmanna, J. Möllera oraz R. Riegela, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu węgierskiego przez M.M. Tátrai, G. Koósa oraz M.Z. Fehéra, działających w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez R. Troostersa oraz S. Grünheid, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 19 października 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1), zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r. (Dz.U. 2009, L 81, s. 24) (zwanej dalej „decyzją ramową”).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania w sprawie wykonania w Niderlandach europejskiego nakazu aresztowania wydanego przez Veszprémi Járásbíróság (sąd rejonowy w Veszprém, Węgry) przeciwko Halilowi Ibrahimowi Özçelikowi.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motywy 5, 6, 8 i 10 decyzji ramowej mają następujące brzmienie:
 - „(5) Cel Unii, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, prowadzi do zniesienia ekstradycji między państwami członkowskimi i zastąpienia jej systemem przekazywania osób między organami sądowymi. W dalszej perspektywie wprowadzenie nowego, uproszczonego systemu przekazywania osób skazanych bądź podejrzanych [w sprawach karnych], w celach [w celu] wykonania wyroku lub wszczęcia postępowania prowadzącego do wydania wyroku w sprawach karnych [lub w celu ścigania], stwarza możliwość usunięcia złożoności obecnych procedur ekstradycyjnych i związanej z nimi możliwości [związanego z nimi ryzyka] przewlekania postępowania. Dominująca do dziś między państwami członkowskimi tradycyjna współpraca w zakresie wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości powinna zostać zastąpiona przez system swobodnego przepływu orzecznictwa sądowego [orzeczeń] w sprawach karnych, obejmujący zarówno decyzje prawomocne, jak i nieprawomocne [orzeczenia wydane w toku postępowania, jak i kończące postępowanie].
 - (6) Europejski nakaz aresztowania przewidziany w niniejszej decyzji ramowej stanowi pierwszy konkretny środek w dziedzinie prawa karnego wprowadzający [w życie] zasadę wzajemnego uznawania, którą Rada Europejska określa [określiła] jako kamień węgielny współpracy sądowej.
- [...]
- (8) Decyzje w sprawie wykonywania europejskiego nakazu aresztowania należy poddawać należyтым kontrolom, co oznacza, że organ sądowy państwa członkowskiego, na terytorium którego osoba, której wniosek dotyczy, została aresztowana [zatrzymana], zobowiązany jest do podjęcia decyzji w sprawie przekazania tej osoby.
- [...]
- (10) Mechanizm europejskiego nakazu aresztowania opiera się na wysokim stopniu zaufania w stosunkach między państwami członkowskimi. Jego wykonanie [stosowanie] można zawiesić jedynie w przypadku poważnego i trwałego naruszenia przez jedno z państw członkowskich zasad określonych w art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, ustalonych [stwierdzonego] przez Radę na podstawie art. 7 ust. 1 wymienionego traktatu ze skutkami określonymi w jego art. 7 ust. 2”.

- 4 Artykuł 1 decyzji ramowej, zatytułowany „Definicja europejskiego nakazu aresztowania i zobowiązani[e] do jego wykonania”, stanowi:

„1. Europejski nakaz aresztowania stanowi decyzję sądową wydaną [orzeczenie sądowe wydane] przez państwo członkowskie w celu aresztowania [zatrzymania] i przekazania przez inne państwo członkowskie osoby, której dotyczy wnioski, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego [polegającego na pozbawieniu wolności].

2. Państwa członkowskie wykonują każdy europejski nakaz aresztowania w oparciu o zasadę wzajemnego uznawania i zgodnie z przepisami niniejszej decyzji ramowej.

[...]”.

- 5 W art. 3, 4 i 4a decyzji ramowej wymieniono podstawy obligatoryjnej i fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania. Artykuł 5 decyzji ramowej przewiduje gwarancje ze strony wydającego nakaz państwa członkowskiego udzielane w szczególnych przypadkach.

- 6 Zgodnie z art. 6 decyzji ramowej, zatytułowanym „Właściwe organy sądowe [Określenie właściwych organów sądowych]”:

„1. Wydającym nakaz organem sądowym jest organ sądowy wydającego nakaz państwa członkowskiego, właściw[y] dla wydania europejskiego nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym państwie.

2. Wykonującym nakaz organem sądowym jest organ sądowy wykonującego nakaz państwa członkowskiego, właściw[y] dla wykonania europejskiego nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym państwie.

3. Każde państwo członkowskie powiadamia Sekretariat Generalny Rady o właściwym w świetle jego prawa organie sądowym”.

- 7 Artykuł 8 decyzji ramowej odnosi się do treści i formy europejskiego nakazu aresztowania. Zgodnie z ust. 1 lit. c) tego artykułu:

„1. Europejski nakaz aresztowania zawiera następujące informacje podawane zgodnie z formularzem znajdującym się w załączniku:

[...]

c) dowody [wskazanie] istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, środka zabezpieczającego [nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegające[go] wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny [o tej samej mocy prawnej], a wchodzący [wchodzącego] w zakres [stosowania] art. 1 i 2”.

Prawo niderlandzkie

- 8 Decyzję ramową do prawa niderlandzkiego transponuje *Overleveringswet* (ustawa o przekazywaniu osób). Artykuł 1 tej ustawy brzmi, jak następuje:

„Dla celów niniejszej ustawy poniższe pojęcia oznaczają:

[...]

b. nakaz aresztowania: pisemne orzeczenie organu sądowego państwa członkowskiego Unii Europejskiej wydane w celu zatrzymania i przekazania osoby przez organ sądowy innego państwa członkowskiego;

[...]

i. wydający nakaz organ sądowy: organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiej właściwy zgodnie z prawem krajowym do wydania europejskiego nakazu aresztowania;

[...]”.

9 Artykuł 5 ustawy o przekazywaniu osób stanowi:

„Przekazanie odbywa się wyłącznie wydającym nakaz organom sądowym innych państw członkowskich Unii Europejskiej, z poszanowaniem przepisów niniejszej ustawy lub wydanych na jej podstawie”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 10 W dniu 21 czerwca 2016 r., Veszprémi Járásbíróság (sąd rejonowy w Veszprém) wydał europejski nakaz aresztowania przeciwko Halilowi Ibrahimowi Özçelikowi, obywatelowi tureckiemu, w ramach postępowania karnego wszczętego w tym państwie członkowskim przeciwko temu ostatniemu w sprawie dwóch przestępstw popełnionych na Węgrzech, za które zostały orzeczone w tym państwie członkowskim kary.
- 11 Rechtbank Amsterdam (sąd w Amsterdamie, Niderlandy) otrzymał wniosek o wykonanie rzeczowego europejskiego nakazu aresztowania. Sąd odsyłający zwraca uwagę, że w lit. b) formularza znajdującego się w załączniku do decyzji ramowej, który przewiduje wskazanie nakazu aresztowania lub orzeczenia o tej samej mocy prawnej, na którym opiera się europejski nakaz aresztowania, znajduje się odniesienie do dokumentu „nakaz aresztowania nr 19060/93/2014.bü., wydany przez departament policji w Ajce i zatwierdzony decyzją prokuratora w Ajce z dnia 14 czerwca 2016 r.”.
- 12 W drodze wniosku o udzielenie informacji z dnia 8 lipca 2016 r. sąd odsyłający zadał organom węgierskim pytanie dotyczące roli prokuratora na Węgrzech, a w szczególności jego niezależności od władzy wykonawczej, a także pytanie dotyczące konsekwencji zatwierdzenia przez prokuratora nakazu aresztowania wydanego przez służbę policji.
- 13 W dniu 14 lipca 2016 r. organy węgierskie przedstawiły odpowiedź na ten wniosek, z którego wynika w szczególności, że prokurator jest niezależny od władzy wykonawczej, a jego zadaniem jest w toku postępowania przygotowawczego dbałość o to, aby służby policji przestrzegały prawa, a podejrzany mógł wykonywać swoje prawa. Organy te wyjaśniły również, że w ramach tego zadania prokurator może zmienić lub uchylić decyzję podjętą przez służbę policji, w przypadku gdy działa ona jako organ dochodzeniowo-śledczy, jeśli uważa, że decyzja ta jest niezgodna z prawem lub z celem dochodzenia. Organy te poinformowały ponadto, że prokurator, który zatwierdził krajowy nakaz aresztowania wydany przez służbę policji, może interweniować w toku danego postępowania karnego jako przedstawiciel prokuratury.
- 14 Mając na względzie powyższe informacje, sąd odsyłający wyraża wątpliwości co do tego, czy europejski nakaz aresztowania wydany przez służbę policji, a następnie zatwierdzony decyzją prokuratora, może zostać uznany za „orzeczenie sądowe” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej.

15 W tych okolicznościach rechtbank Amsterdam (sąd w Amsterdamie) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

- „1) Czy wyrażenie »orzeczenie sądowe« w rozumieniu art. 8 [ust. 1 lit. c)] decyzji ramowej [...] jest pojęciem autonomicznym prawa Unii, które należy interpretować w sposób autonomiczny i jednolity?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej – co oznacza to pojęcie?
- 3) Czy zatwierdzenie przez prokuraturę krajowego nakazu aresztowania wydanego przez policję, które to zatwierdzenie jest przedmiotem niniejszej sprawy, jest »orzeczeniem sądowym«?».

W przedmiocie trybu pilnego

- 16 Sąd odsyłający wniósł o zastosowanie do niniejszego odesłania pilnego trybu prejudycjalnego przewidzianego w art. 107 regulaminu postępowania przed Trybunałem.
- 17 W uzasadnieniu tego wniosku powołał się między innymi na fakt, że H.I. Özçelik jest obecnie pozbawiony wolności w oczekiwaniu na jego skuteczne przekazanie organom węgierskim.
- 18 Należy wskazać w pierwszej kolejności, że odesłanie prejudycjalne będące przedmiotem niniejszej sprawy dotyczy wykładni decyzji ramowej, która wchodzi w zakres dziedziny objętej częścią trzecią traktatu FUE, w jej tytule V, dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Może ono zatem podlegać rozpoznaniu w pilnym trybie prejudycjalnym.
- 19 W drugiej kolejności, zgodnie z orzecznictwem Trybunału, należy uwzględnić okoliczność, że osoba, której dotyczy postępowanie główne, jest obecnie pozbawiona wolności, a jej pozostanie w areszcie zależy od rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym (wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, pkt 24). Zastosowane wobec H.I. Özçelika zatrzymanie zostało zarządzane, zgodnie z wyjaśnieniami przedstawionymi przez sąd odsyłający, w ramach wykonania wydanego przeciwko niemu europejskiego nakazu aresztowania.
- 20 W tych okolicznościach na wniosek sędziego sprawozdawcy i po wysłuchaniu rzecznika generalnego czwarta izba Trybunału postanowiła w dniu 31 sierpnia 2016 r. uwzględnić wniosek sądu odsyłającego o rozpoznanie odesłania prejudycjalnego w trybie pilnym.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 21 Poprzez swoje pytania, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że zatwierdzenie przez prokuraturę krajowego, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakazu aresztowania wydanego wcześniej, do celów ścigania, przez służbę policji, stanowi »orzeczenie sądowe» w rozumieniu tego przepisu.
- 22 Artykuł 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej stanowi, że europejski nakaz aresztowania powinien zawierać informacje dotyczące istnienia »podlegającego wykonaniu wyroku, środka zabezpieczającego [nakazu aresztowania] lub jakiegokolwiek innego podlegające[go] wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny [o tej samej mocy prawnej], a wchodzący [wchodzącego] w zakres [stosowania] art. 1 i 2» decyzji ramowej. Wspomniane informacje należy podać w lit. b) formularza znajdującego się w załączniku do decyzji ramowej, zatytułowanej »Orzeczenie stanowiące podstawę wydania nakazu aresztowania», w pkt 1 której to litery należy wskazać »[n]akaz aresztowania lub orzeczenie mające analogiczny skutek prawny [o tej samej mocy prawnej]».

- 23 Należy przypomnieć, że system europejskiego nakazu aresztowania ustanowiony decyzją ramową opiera się na zasadzie wzajemnego uznawania, która opiera się z kolei na wzajemnym zaufaniu państw członkowskich, że ich krajowe porządki prawne mogą zapewnić równoważne i skuteczne poziomy ochrony praw podstawowych uznanych na płaszczyźnie Unii, w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej (zob. podobnie wyrok z dnia 5 kwietnia 2016 r., Aranyosi i Căldăraru, C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, pkt 75–77).
- 24 W tym względzie Trybunał orzekł już, że zarówno zasada wzajemnego zaufania między państwami członkowskimi, jak i zasada wzajemnego uznawania mają w prawie Unii fundamentalne znaczenie, gdyż umożliwiają utworzenie i utrzymywanie przestrzeni bez granic wewnętrznych. Mówiąc konkretniej, zasada wzajemnego zaufania wymaga w szczególności w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, by każde z tych państw uznawało – z zastrzeżeniem wyjątkowych okoliczności – iż wszystkie inne państwa członkowskie przestrzegają prawa Unii, a zwłaszcza praw podstawowych uznanych w tym prawie (zob. podobnie opinia 2/13 z dnia 18 grudnia 2014 r., EU:C:2014:2454, pkt 191).
- 25 W dziedzinie regulowanej decyzją ramową zasada wzajemnego uznawania, która stanowi – jak wynika w szczególności z motywu 6 decyzji ramowej – kamień węgielny współpracy sądowej w sprawach karnych, stosuje się do art. 1 ust. 2 decyzji ramowej, zgodnie z którym państwa członkowskie są co do zasady zobowiązane do uwzględnienia europejskiego nakazu aresztowania (wyrok z dnia 5 kwietnia 2016 r., Aranyosi i Căldăraru, C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 26 Wynika stąd, że wykonujący nakaz organ sądowy może odmówić wykonania takiego nakazu wyłącznie w enumeratywnie wyliczonych wypadkach obligatoryjnej odmowy wykonania, przewidzianych w art. 3 decyzji ramowej, lub fakultatywnej odmowy wykonania, przewidzianych w art. 4 i 4a decyzji ramowej. Poza tym wykonanie europejskiego nakazu aresztowania można uzależnić wyłącznie od jednego z warunków wyczerpująco określonych w art. 5 decyzji ramowej (wyrok z dnia 5 kwietnia 2016 r., Aranyosi i Căldăraru, C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, pkt 80 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 27 Niemniej jednak pojęcie „nakazu aresztowania”, o którym mowa w art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej, odnosi się wyłącznie do krajowego nakazu aresztowania, który należy rozumieć jako orzeczenie sądu odrębne od europejskiego nakazu aresztowania (zob. podobnie wyrok z dnia 1 czerwca 2016 r., Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, pkt 46, 58).
- 28 W niniejszej sprawie europejski nakaz aresztowania rozpatrywany w postępowaniu głównym został wydany przez Veszprémi Járásbíróság (sąd rejonowy w Veszprém) i odnosi się do krajowego nakazu aresztowania wydanego przez służbę policji węgierskiej i zatwierdzonego przez prokuratora.
- 29 W tych okolicznościach należy uznać, że decyzja prokuratora o zatwierdzeniu krajowego nakazu aresztowania wydanego przez rozpatrywaną służbę policji stanowi podstawę europejskiego nakazu aresztowania będącego przedmiotem postępowania głównego.
- 30 Jak wynika w tym względzie z informacji przekazanych Trybunałowi przez rząd węgierski, zatwierdzenie przez prokuratora krajowego nakazu aresztowania wydanego przez służbę policji to akt prawny, za pomocą którego prokurator kontroluje i zatwierdza ów nakaz aresztowania. W następstwie tego zawartego w europejskim nakazie aresztowania zatwierdzenia prokurator może być uznany za organ odpowiedzialny za wydanie krajowego nakazu aresztowania. Wynika stąd, że w świetle art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej nie ma znaczenia okoliczność, iż ten krajowy nakaz aresztowania został wydany przez służbę policji, ponieważ jego zatwierdzenie przez prokuratora pozwala, jak zauważył rzecznik generalny w pkt swojej 35 opinii, uznać prokuratora za autora owego nakazu aresztowania.

- 31 Powstaje zatem pytanie, czy decyzja prokuratora wchodzi w zakres pojęcia „orzeczenia sądowego” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej.
- 32 W tym względzie Trybunał stwierdził w pkt 33 i 38 wyroku z dnia 10 listopada 2016 r., Poltorak (C-452/16 PPU), że w kontekście decyzji ramowej, a w szczególności jej art. 6 ust. 1, pojęcie „organu sądowego” należy rozumieć w ten sposób, że oznacza ono organy uczestniczące w sprawowaniu w państwach członkowskich wymiarze sprawiedliwości w sprawach karnych, z wyłączeniem służb policji.
- 33 Wydaje się, że ze względu na konieczność zapewnienia spójności wykładni różnych przepisów decyzji ramowej podejście to można co do zasady zastosować do art. 8 ust. 1 lit. c) tej decyzji ramowej. Przepis ten należy zatem interpretować w ten sposób, że pojęcie „orzeczenia sądowego” oznacza decyzje organów uczestniczących w sprawowaniu w państwach członkowskich wymiarze sprawiedliwości w sprawach karnych, z wyłączeniem służb policji.
- 34 Mając na uwadze powyższe stwierdzenie, należy zauważyć, że ponieważ prokurator jest organem powołanym do udziału w sprawowaniu w państwie członkowskim wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych (zob. podobnie wyrok z dnia 29 czerwca 2016 r., Kossowski, C-486/14, EU:2016:483, pkt 39), decyzja takiego organu powinna zostać uznana za „orzeczenie sądowe” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej.
- 35 Wreszcie wykładnia taka narzuca się również w świetle celów decyzji ramowej. Służy ona, dzięki ustanowieniu nowego, prostszego i wydajniejszego systemu przekazywania osób skazanych lub podejrzanych o naruszenie przepisów ustawy karnej, ułatwieniu i przyspieszeniu współpracy sądowej, przyczyniając się w ten sposób do realizacji wyznaczonego Unii celu, jakim jest ustanowienie przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w oparciu o wysoki stopień zaufania, jakie powinno istnieć między państwami członkowskimi (wyrok z dnia 5 kwietnia 2016 r., Aranyosi i Căldăraru, C-404/15 i C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, pkt 76 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 36 W tym względzie, jak wynika z informacji przekazanych Trybunałowi przez rząd węgierski, zatwierdzenie krajowego nakazu aresztowania przez prokuratora daje wykonującemu nakaz organowi sądowemu pewność, że europejski nakaz aresztowania opiera się na orzeczeniu, która podlegała kontroli sądowej. Takie zatwierdzenie uzasadnia zatem wysoki stopień zaufania między państwami członkowskimi, o którym mowa w poprzednim punkcie niniejszego wyroku.
- 37 Wynika stąd, że decyzja prokuratora, taka jak będąca przedmiotem postępowania głównego, jest objęta zakresem pojęcia „orzeczenia sądowego” w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej.
- 38 W związku z tym, mając na względzie całość powyższych rozważań, na postawione pytania należy odpowiedzieć, że art. 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że zatwierdzenie przez prokuratora krajowego, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakazu aresztowania wydane wcześniej, do celów ścigania, przez służbę policji, stanowi „orzeczenie sądowe” w rozumieniu tego przepisu.

W przedmiocie kosztów

- 39 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem; do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 8 ust. 1 lit. c) decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, zmienionej decyzją ramową Rady 2009/299/WSiSW z dnia 26 lutego 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że zatwierdzenie przez prokuratora krajowego, takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, nakazu aresztowania wydanego wcześniej, do celów ścigania, przez służbę policji stanowi „orzeczenie sądowe” w rozumieniu tego przepisu.

Podpisy